

LBRIS | We know
Dorina Brândușa Landén

Judecata apei

Editura Vinea
București 2020

Amurguri/ 5

Izvorul limpede/ 6

Iunie 1963/ 7

Iunie 1972/ 11

Decembrie 1987/ 13

Noiembrie 1988/ 19

Casa de sticlă/ 21

Meditație în grădină/ 22

Toamnă cu sufletul la gură/ 25

Sărbătoare/ 27

Iarna/ 29

Duminică în Piața Domnului/ 31

Cuțitul inima nepăsătoare a zilei/ 33

Începutul de secol/ 35

Aurora boreală/ 39

Cu umbra/ 42

Ochii/ 44

- *** [Hai să umblăm prin Europa noastră...]/ 48
Așteptarea/ 49

Judecata apei/ 53

- *** [Adevăr îți spun – auzi-mă...]/ 54
*** [A asupra înseamnă a supraviețui...]/ 56
*** [Ape se zbat în zăgazuri gemând...]/ 57
*** [Viața atârnă de abilitatea...]/ 59
*** [Am văzut sentimente...]/ 60
*** [Mineralul își caută respirația...]/ 61
*** [Lumina este atât de puternică...]/ 62
*** [Memoria e un pod...]/ 63
*** [Ei se ridică dintre noi...]/ 64
*** [Răul înflorește invulnerabil...]/ 65
*** [Fără îndoială cineva aude neliniștea...]/ 66

Referințe critice/ 69

Notă biografică/ 75

LBRIS

We know
books

Amurguri

Zei anonimi și țâfnoși
se năruiau în lumina zorilor.
În zbaterea-i aurie
ziua părea gata să explodeze.

Prin aer plutea polenul de salcie.
Atingeam cu degetele copacul
trunchiul tânăr tare și răcoros
primind enorma palmă a rădăcinilor apei
simțind cum prospețimea
mă scalpează.

Timpul copilăriei era
un balon pe plafonul cerului.
Prin izvorul limpede
picioarele-mi treceau înot
ca niște păstrăvi.

În pădure
ghebele mânățarcile craițele
crescuseră prea înalte
la voia întâmplării.
Sub salcia unduindu-și ramurile
grațios ca o tânără fată
am auzit în picurarea frunzelor
infinitul.

Bunii mei se trimiteau la muncă
șoptind cuvinte scrâșnite
amorțind toate simțurile
mintea care-i făcea să gândească
și chiar urechile străzii:
*noi suntem ai pământului
curând sub el ne vor lua
puterile întunecate
ca niște gloanțe
soldații obosiți de drum.*

Neavând niciodată timp să fiu mâhnită
strângeam lacrimile într-un fir de iarbă
le ascundeam sub o piatră.

Vârstele inversate capetele răsturnate
conștiințe ce se-ntorceau ca o mănușă

tipătul înmănunchind toate spaimele
toate bucuriile strigătul singur
modulat după meandrele instinctului
le dădeam focului să le ardă.

Diminețile la oglindă
mă făceam frumoasă
alergam la izvorul limpede
copil hârjonindu-se cu vântul
murmurând printre frunze
respirând împreună cu ciocârliile.

Erau flori de mușcată la fereastră
trosnetul focului din vatră
era izvorul cu apa molatecă
curgând mai departe.
Cât de misterios mi se părea să văd
prin transparența dimineții
creșterea vinelor primăverii.
Pătrundeam lumea cu toate simțurile libere.

Nu știam că ramura istoriei
mele ascundea un vierme.
Aveam trei ani
o rochie subțire fără mâneci
și un contract de glorie cu soarele.

Tata mi-a cumpărat o singură pereche de sandale
erau sclipitoare ca pomul de Crăciun
roșii ca macii destrămării.

Dacă aș fi știut că vine
aș fi stat ascunsă sub o pernă roșie
sau după marginea neagră a cuvintelor
cu care îmi închideam inima
aruncându-i în obraz întunericul.

Trăiam în case separate
vieți separate
el și cu mine
fără nimic în comun
în afara sângelui.
O emulsie era timpul
curgea și ne îneca.

Mă obosiseră poruncile celor prea maturi
și prea triști
răspunderea trădările alcoolismul
rarele zvârcoliri ale conștiinței.

Temându-mă să nu cresc prea repede
mi-am încredințat primele deziluzii
becurilor cerului.
Am învățat să vociferez
împotriva conformismului.